

הנשים שלא מפחדות מריח הזבל

אתר סלונה, 27.5.2013

ביקור ברפת מותיר אצל אנשים זיכרון חזק, ריחני במיוחד, המשולב עם בוך ולכלוך, וזאת למרות שבסופו ההנאה מטעימת כוס חלב טרי. בעוד לא מעט אנשים מנסים להתחמק מהריח החזק, יש נשים שהחליטו לעבוד ברפת, על כל המשתמע מכך

דואגים לפרות כמו לילדים, רגשי האימהות הולכים עם סיבוי גם לרפת. "היום אני יכולה להזדהות עם הפרות בכל המלטה. מטעמי היגינה, אנחנו לוקחים את הוולד אחרי ההמלטה ומובילים אותו למלונה נפרדת כדי למנוע זיהום ביולוגי, מאחר שהם נולדים על מצע מלוכלך.

"בכלל, אנחנו נקשרים לפרות. לגדל עגל מההמלטה, זה כמו לגדל ילד. רפתנים דואגים לרווחה של הפרות שלהן, בקיץ אנחנו מצננים אותן במים, שלא יסבלו מהחום, דואגים שיהיה ברפת מספיק מקום כדי שיוכלו לשכב ברווחה. דואגים להן מכל הבחינות לתנאים טובים. אם לא נדאג לרווחתן, הן לא יתנו את תנובת החלב הרצויה, המראה שלהן ייפגם. רפתנים אוהבים את בעלי החיים שלהם כמו שאוהבים ילדים."

דור ההמשך ב"אחוזת סיבוי"

אוהבת את חברת הפרות
אורנה חיים (54), תל אביבית במקור, הגיעה לרפת של קיבוץ גבעת חיים (מאוחד) לפני 32 שנים, בעקבות האהבה לבעלה ונשארה בגלל האהבה לפרות. "זה התחבר לי עם החיים בקיבוץ. זו עבודה מאוד אינטנסיבית, לא פשוטה, שחייבים לאהוב. אני אוהבת להסתובב בשעות הבוקר המוקדמות בחברת הפרות, את ניחוח החציר, את העבודה בחוץ, את מראות הטבע.

"ב-13 השנים האחרונות אני גם מנהלת את הרפת, וזו כבר רפת אחרת, הייטקית, ממוחשבת, ואני נהנית ומתחברת לאתגר הטכנולוגי המתקדם. בעבר, בשנות ה-80, היה יחס אחר לפרות, אבל בשנים האחרונות חל שינוי אדיר. ההתייחסות לבעלי החיים היא הומנית מאוד, אנחנו דואגים מאוד לרווחתם, זה נכנס לתודעה אפילו ברמה הממסדית וזה כוון מאוד נכון. הרפת שלנו נקייה מאוד, מסודרת, נוחה לפרות והן לא מתבוססות בבוץ ובזבל. אני מזמינה את כולם לבוא להסתובב ברפתות בישראל – ולראות.

ארבע רפתניות שמרגישות שנשיותן תורמת לעבודה עם בעלי-חיים, מספרות על האהבה לפרות "כמו לילדים". הרפתנית **ענבל סיבוי**: "אני תמיד מטופחת, עם לק ואיפור ולא מאבדת מהנשיות שלי"

ענבל סיבוי - "אחוזת סיבוי" תל עדשים

לחלוב בחודש שמיני - **ענבל סיבוי**, בת 29, בעלת רפת סיבוי במושב תל עדשים, כבר לוקחת את בתה בת השלושה שבועות לעבודה ברפת, ועבור הגדולה בת השנתיים, מדובר בסביבה טבעית שאליה הורגלה מינקות. סיבוי, דור רביעי בעולם הרפתנות, קיבלה את הרפת בירושה מהוריה ומקווה שגם בנותיה ימשיכו בעסקי החליבה. "בהיריון הקודם עד חודש שמיני עוד חלבתי והילדה מגיל אפס ברפת, וגם אוהבת את זה", היא מספרת. "זו עבודה פיזית, בזבל, מתלכלכים הרבה ולכן חייבים לאהוב את זה", היא אומרת, "אני גדלתי לתוך זה. אמא שלי הייתה בת ממשיכה למשפחת רפתנים. מגיל צעיר כל האחים והאחיות היו ברפת. אני זוכרת שבגיל שש חלבתי לצנצנות ברפת הישנה שלנו. בהתחלה אבא שלי התלבט אם אני צריכה לנהל את הרפת, ולאחר מות אמי, נשאבתי לעזור לו והוא כל הזמן דיבר איתי על זה. כשהוא חלה, וימיו היו ספורים, אמרתי לו שאני הולכת על זה, ולא היה מאושר ממנו. היום ברור לכולם שאני הייתי הבחירה הנכונה, בעוד הרפת לא מושכת את האחים שלי."

כיצד שומרים על נשיות ברפת?

"הלכלוך לא ממעיט מנשיות של האישה. אני תמיד מטופחת, מתוקתקת, עם לק ואיפור ולא מאבדת מהנשיות שלי. לנשים יש מקום גם ברפת ולא רק במטבח", היא צוחקת, "יש תפקידים ברפת שמתאימים מאוד לנשים והן טובות בהם. למשל, בחליבה או בטיפול ביונקים."

ענבל מביאה פרי ביכורים לחג השבועות

